

L'Esquellot

publicació humorística

Preu: 20 cèntims

Granollers, 2 Abril 1933

Trimestre, 1 pta.

LES MISSES PARLEN

El què diu Maria Vinyes, Miss Garbo

- La senyora no hi és. Hauran de tornar dilluns.
- No és precisament a la senyora a qui cerquem.
- Així, doncs, demanen el senyor? Tampoc no hi és.
- No; és amb vostè que volem parlar. Som periodistes.
- Ail! Quina alegria! Tots els

senyors que venien amb el capell suat i barba de quatre dies, ja em figurava que eren periodistes i els contava el meu èxit en el concurs; però després resultava que venien per arreglar-se la boca...

Tot dient això, s'apoya en actitud fotogràfica en el penja-robes i rodolen per terra dos paraigües, tres barrets, Miss penja Garbo i el Greta-robes.

Amatents, l'ajudem a aixecar-se i anem a la cuina per refrescar-li una banya que s'ha fet en el front. Mentre la senyoreta Vinyes s'apreta la banya amb una moneda de deu cèntims, el redactor gràfic s'asseu en els fogons per a fer la caricatura de la Tapias, que ja se la sap de memòria.

—I, com li va néixer la idea de semblar-se a la Greta?,
—dic jo, parant per breus moments de pelar patates.

—Ah, no senyors, no; és ella la que es vol semblar a mi. Jo no tinc temps d'entretenir-me.

—Essent així, no podem per menys que felicitar-la, ja que no és de vostè la culpa de que no s'hi sembli.

—Si ella hagués volgut, podia semblar-se'm més, perquè té moltes estones lliures. Quan jo sigui artista — que també tindrà temps de sobres, — faré tots els possibles per semblar-me a l'ampollaire. Oh, i crec que la Tapias intentarà semblar-se a la Joan Crawford.

—Pensa vostè seguir fent de raspeta?

—Sí, senyors, sí; solament que amb la renda dels vint naps penso llogar una minyoneta, sense pretensions, per al meu us particular. Així podré fer de senyora les estones que no tinc cap servei, i després tornaré a la tasca amb la satisfacció íntima de saber que sóc senyora a estones perdudes.

En aquest moment sona el timbre i com que resulta que és la senyora, no tenim més remei que fer-nos treure un queixal, per a dissimular. Al meu company, li arrencaren el del seny. Jo, per sort, ja no tenia seny.— CINIC.

El què no ha pogut dir Maria Tapias, Miss Crawford

Com bons militans de la C. N. T. ens deixarem caure al Sindicat per a cotitzar l'import del segell confederal. Ja davant mateix de la porta recordarem que encara està segellat per aquella futesa dels pernills; però, per no fer el viatge en va, tirarem els dos ralets per sota la porta.

Ja marxàvem, quan la veu "gaucha" de Miss Crawford, que cantava fragments del "Duo de la benzina" i del "Trio de la Africana", ens féu tornar sobre les nostres passes. Ja no ens recordarem dels companys vençuts, ni dels companys famèlics, i amb el mànec d'un ganivet recuperarem només quaranta cèntims de la peça de dos ralets que havíem passat per sota la porta.

I de sobte ens trobarem davant per davant amb la senyoreta Tapias, a qui preguntem:

—Li costa molta feina semblar-se a la Joan Crawford?

—No gaire. Particularment al matí, en llevar-me, m'hi semblo molt. Oh! Si haguessin fet el concurs al matí, en lloc de fer-lo al vespre, llavors si que ningú l'hauria dis-cutit.

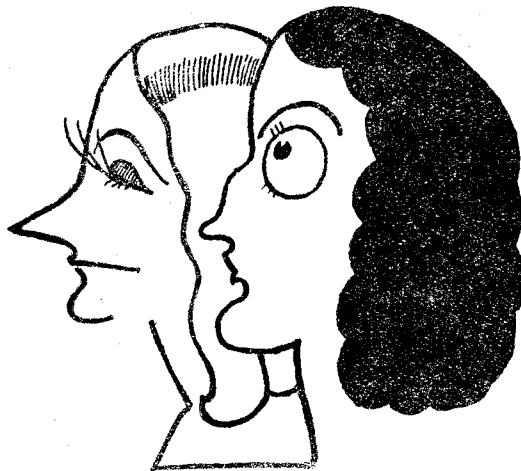
En aquest moment surt mister Crawford, volem dir el senyor Tapias, qui, en veure la possibilitat de contar-nos altra vegada el seu naufragi, envia la seva filla a cercar llumins per al sopar. Nosaltres dissimulem i ens ens anem al balcó, el senyor Tapias ens segueix i ens diu:

—Què com vaig salvar-me del naufragi?

—Quedem boca-badats; no li havíem preguntat res; però ell, sense fer cas de la nostra cara idiota, continuà:

—Molt senzill; quan vaig veure que el vaixell, en lloc d'anar a Nova-York, anava a Pique, i com que jo a Pique no hi tenia contracta, vaig pujar a caball del violí, vaig llançar-me a l'aigua, i gràcies a això, vaig salvar-me. I ara, ja ho veuen; sóc el pare de la Miss Crawford, i sols desitjo que es faci un concurs de naufrags, i estic segur que jo seria Mister Naufrag 1933.

Com que la nena no vé i el naufragi sembla que s'allarga, li diem que quan sigui Mister Naufrag ja tornarem a fer-li una entrevista, si la seva filla no l'envia a cercar llumins. — CINEGETIC.

Les guanyadores del concurs